

Art. 7. Pracownicy, zatrudnieni dotychczas w działach służby, przekazanych właściwości Ministrów: Kolei oraz Transportu Drogowego i Lotniczego, przechodzą do służby w odpowiednich działach zarządu państwowego.

Art. 8. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 43, poz. 312) uchyla się art. 16—18, 21 i 22 ust. 2—4 oraz skreśla się: w art. 20 ust. 1 wyrazy: „na wniosek dyrektora generalnego kolei państwowych” i w art. 23 ust. 2 wyrazy: „i dyrektorowi generalnemu”.

Art. 9. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 580,

- z 1928 r. Nr 25, poz. 214, z 1930 r. Nr 76, poz. 599, z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1938 r. Nr 29, poz. 257),
- 2) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 567 i z 1934 r. Nr 110, poz. 976),
- 3) dekret z dnia 21 września 1950 r. o powołaniu Głównego Komitetu Lotnictwa Cywilnego (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 397).

Art. 10. Wykonanie ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

109

U S T A W A

z dnia 26 lutego 1951 r.

o terenowej obronie przeciwlotniczej.

Art. 1. 1. Tworzy się Główną Komendę Terenowej Obrony Przeciwlotniczej przy Prezesie Rady Ministrów oraz terenowe komendy przy prezydiach właściwych rad narodowych, powołane do kierownictwa organizowaniem, przygotowaniem i wykonywaniem terenowej obrony przeciwlotniczej.

2. Szczegółową organizację komend terenowej obrony przeciwlotniczej oraz ich zakres działania i uprawnienia określi Rada Ministrów.

Art. 2. Rada Ministrów określi: obowiązki władz, urzędów, przedsiębiorstw, zakładów, instytucji i organizacji społecznych oraz osób prawnych i fizycznych w dziedzinie przygotowania i wykonywania terenowej obrony przeciwlotniczej, zasady i tryb powoływania do pełnienia tych obowiązków oraz zwalniania od nich, zakres i sposób przygotowania i wykonywania terenowej obrony przeciwlotniczej oraz tryb pokrywania kosztów.

Art. 3. 1. Kto wykracza przeciw przepisom o terenowej obronie przeciwlotniczej, wydanym na podstawie art. 2, podlega — jeżeli za czyn nie grozi surowsza kara — karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 2.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Orzekanie następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego.

Art. 4. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o obronie przeciwlotniczej i przeciwigazowej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 742),
- 2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 lipca 1936 r. o ustanowieniu Inspektora Obrony Powietrznej Państwa (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 368),
- 3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 września 1939 r. o udziale lokatorów w kosztach budowy schronów (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 573).

Art. 5. Wykonanie ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

110

U S T A W A

z dnia 26 lutego 1951 r.

o podatkach terenowych.

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Prezydya miejskich i gminnych rad narodowych pobierają na rzecz budżetów terenowych następujące podatki terenowe:

- 1) podatek od nieruchomości,
- 2) podatek od lokali,
- 3) podatek targowy.

2. Podatek od nieruchomości oraz podatek od lokali pobierają prezydya miejskich i gminnych rad na-

rodowych, właściwe według miejsca położenia nieruchomości.

3. Podatek targowy pobierają prezydya miejskich i gminnych rad narodowych, właściwe według miejsca wykonywania świadczeń, podlegających temu podatкови, a gdy ustalenie tego miejsca nastęrcza trudności — według miejsca zamieszkania lub pobytu osób, wykonujących świadczenia.

Art. 2. 1. Powiatowe i miejskie rady narodowe mogą wprowadzać na rzecz swych budżetów terenowych następujące podatki terenowe:

- 1) podatek miejski,
- 2) podatek od zbytku mieszkaniowego,
- 3) podatek od posiadania psów,
- 4) podatek od polowania i rybołówstwa.

2. Podatek miejski na pokrycie kosztów budowy i utrzymania dróg, ulic i placów oraz zakładów i urządzeń komunalnych, jak również podatki: od zbytku mieszkaniowego, od posiadania psów, od polowania i rybołówstwa mogą wprowadzać miejskie rady narodowe na swym obszarze, powiatowe zaś rady narodowe — na obszarze gmin. Jeżeli obwód łowiecki lub rybacki obejmuje zarówno teren miasta jak i gminy, uprawniona do wprowadzenia podatku jest powiatowa rada narodowa.

Art. 3. 1. Uchwała rady narodowej, wprowadzająca podatek, powinna zawierać określenie podatku, wysokość stawek podatkowych oraz termin płatności. Uchwała rady narodowej, wprowadzająca podatek miejski, powinna ponadto określać, na jaki cel podatek zostanie zużyty.

2. Uchwała rady narodowej może przewidywać całkowite lub częściowe zwolnienie od podatku niektórych grup podatników (ulgi podatkowe).

DZIAŁ II.

Powszechne podatki terenowe.

R o z d z i a ł 1.

Podatek od nieruchomości.

Art. 4. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych, będących właścicielami lub posiadaczami nieruchomości, oraz na spadkach nieobjętych, w skład których wchodzi nieruchomości.

2. Jeżeli na nieruchomości ustanowione zostało prawo użytkowania, obowiązek podatkowy ciąży na użytkowniku.

3. W przypadku, gdy budynek nie stanowi własności właściciela gruntu, na którym jest wzniesiony, obowiązek podatkowy ciąży na właścicielu budynku zarówno co do budynku, jak i co do gruntu.

4. Minister Finansów może przenieść w drodze rozporządzenia, a w odniesieniu do podmiotów gospodarki uspołecznionej — w drodze zarządzenia, obowiązek podatkowy na inne osoby, w których używaniu lub użytkowaniu znajdują się nieruchomości.

Art. 5. Podatkowi podlegają:

- 1) nie związane z gospodarstwem rolnym budynki wraz z należącymi do nich gruntami i zabudowaniami ubocznymi,

- 2) budynki wraz z należącymi do nich gruntami i zabudowaniami ubocznymi, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz wynajęte lub wdzierżawione na cały rok podatkowy i używane na cele nierolnicze,
- 3) grunty nie zabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego.

Art. 6. 1. Od podatku są wolne:

- 1) nieruchomości, stanowiące własność Państwa, a pozostające we władaniu władz i urzędów państwowych oraz zakładów bądź instytucji państwowych,
- 2) grunty nie zabudowane, nie wchodzące w skład gospodarstwa rolnego, które:
 - a) stanowią własność Państwa i pozostają we władaniu podmiotów gospodarki uspołecznionej z wyjątkiem spółdzielni,
 - b) stanowią własność przedsiębiorstw, mających formę spółek prawa cywilnego lub handlowego, w których Państwo, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział, wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego,
- 3) nieruchomości, pozostające we władaniu Centralnego Związku Spółdzielczego i central spółdzielni, jeżeli nieruchomości te są własnością podmiotów gospodarki uspołecznionej,
- 4) nieruchomości, stanowiące własność osób prawnych, mających na celu ogólną użyteczność lub cele naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, kultu religijnego, dobroczynne i opieki społecznej, jeżeli osoby te zachowały w roku poprzedzającym rok podatkowy warunki zwolnienia, określone w przepisach o podatku dochodowym; zwolnienie to nie dotyczy zakładów ubezpieczeń,
- 5) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych i służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw lub zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających z prawa zakrajowości oraz dla konsulów i pracowników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami polskimi,
- 6) grunty pod drogami i placami, oddanymi do publicznego użytku,
- 7) grunty pod torami kolejowymi, z wyjątkiem gruntów pod torami kolei prowizorycznych i sezonowych,
- 8) budynki, związane z gospodarstwem rolnym, wymienione w art. 5 pkt 2, jeżeli:
 - a) składają się nie więcej niż z czterech izb,
 - b) są oddane w najem lub do bezpłatnego używania podatnikom podatku gruntowego dla celów ich gospodarstw rolnych lub są wynajmowane sezonowo,
- 9) grunty nie zabudowane, wyłączone od zabudowy z mocy przepisów prawnych,
- 10) budynki lub ich części nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób z powodu złego ich stanu.

2. Podlegają jednak podatkowi wymienione w ust. 1 pkt 1), 3)—5) nieruchomości lub ich części, jeżeli są:

- 1) zajęte na przedsiębiorstwa,
- 2) oddane w najem lub dzierżawę albo do bezpłatnego używania lub użytkowania. Jednakże nieru-

chomości lub ich części, zajęte na lokale reprezentacyjne bądź na mieszkania służbowe, są wolne od podatku.

Art. 7. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

- 1) w miastach — nieruchomości stanowiącą własność jednej osoby lub współwłasność dwu lub więcej osób, nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,
- 2) w gminach — nieruchomości stanowiącą własność jednej osoby lub współwłasność dwu lub więcej osób, położoną na obszarze tej samej gromady.

2. Części budynku, stanowiące przedmiot odrębnej własności, uważa się również za oddzielne jednostki podatkowe.

Art. 8. 1. Podstawę opodatkowania stanowi:

- 1) dla budynków wynajętych lub wdzierżawionych — czynsz, należny za rok podatkowy z tytułu najmu lub dzierżawy, nie wyłączając wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej,
- 2) dla budynków nie wynajętych i nie wdzierżawionych — wartość czynszowa, ustalona za rok podatkowy,
- 3) dla budynków, dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób, określony w pkt 1) i 2), a w szczególności dla budynków z natury swej przeznaczonych na cele użytkowe:
 - a) jeżeli budynki te wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi stanowią własność Państwa lub innych podmiotów gospodarki społecznej i pozostają we władaniu takich podmiotów — pełna wartość, będąca podstawą amortyzacji, chociażby budynek był całkowicie zamortyzowany,
 - b) w pozostałych przypadkach — bieżąca ich wartość, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego,
- 4) dla gruntów należących do budynków (art. 5 pkt 1) oraz dla gruntów nie zabudowanych, nie wchodzących w skład gospodarstwa rolnego (art. 5 pkt 3):
 - a) co do gruntów, pozostających we władaniu podmiotów gospodarki społecznej z wyjątkiem gruntów, określonych w art. 6 ust. 1 pkt 2) — wartość bilansowa tych gruntów z dnia 1 stycznia roku podatkowego,
 - b) co do pozostałych gruntów — bieżąca ich wartość, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do części budynku oraz do należących do nich zabudowań ubocznych.

3. Jeżeli najemca (dzierżawca) tytułem zwrotu kosztów odbudowy, remontu itp. uiszczył wynajmującemu z góry określoną kwotę lub dokonał remontu własnym kosztem, za czynsz uważa się także część z góry uiszczonej kwoty lub wartości dokonanego remontu, jaka przypada stosunkowo na każdy rok tego okresu, w którym najemca (dzierżawca) w zamian za wyłożoną z góry kwotę zwolniony jest w całości lub w części od opłacania bieżącego czynszu.

4. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

- 1) czynsz należny w roku podatkowym za okres, na jaki budynek został wynajęty,

2) jeżeli budynek nie został wynajęty — czynsz, jaki zostałby uzyskany za czas, na jaki budynek mógł być wynajęty.

5. Za podstawę opodatkowania dla budynków lub ich części, zajętych na hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp., prowadzone przez właściciela budynku, przyjmuje się wartość czynszową w wysokości czynszu, jaki zostałby uzyskany w razie wynajęcia części lub całości budynku w roku podatkowym.

6. Przy ustalaniu wartości budynków fabrycznych (ust. 1 pkt 3) nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

7. Zasady i sposób ustalania wartości czynszowej (ust. 1 pkt 2) oraz wartości bieżącej (ust. 1 pkt 3) lit. b) i pkt 4) lit. b) określi rozporządzenie Ministra Finansów w sposób jednolity dla wszystkich podatników lub odmiennie dla poszczególnych ich grup na całym obszarze Państwa bądź jego określonej części, bądź też w poszczególnych miastach i gminach.

Art. 9. 1. Podatek wynosi:

- 1) w przypadkach, określonych w art. 8 ust. 1 pkt 4) — 1%,
- 2) w przypadkach, określonych w art. 8 ust. 1 pkt 3) lit. a) — 1,5%,
- 3) w przypadkach, określonych w art. 8 ust. 1 pkt 3) lit. b) — 5%,
- 4) w pozostałych przypadkach — 25%

podstawy opodatkowania.

2. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może jednak ustalać w drodze rozporządzenia inną wysokość podatku od gruntów należących do budynków i od gruntów nie zabudowanych, nie wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, wymienionych w art. 8 ust. 1 pkt 4) lit. b), w szczególności na podstawie obszaru tych gruntów.

Art. 10. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek bądź utratę warunków zwolnienia od podatku, co do nieruchomości zaś istniejących obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu roku podatkowego.

Art. 11. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomości utraciła cechy, uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 5, bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku, przewidziane w art. 6.

R o z d z i a ł 2.

Podatek od lokali.

Art. 12. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych zajmujących lokale w charakterze najemców oraz na spadkach nieobjętych, w skład których wchodzi prawo najmu.

2. Za najemców w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się także współnajemców obowiązanych w myśl przepisów o najmie lokali do płacenia oddzielnie czynszu oraz osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń władz kwaterunkowych lub komisji lokalowych.

jako też osoby zajmujące lokal bezpłatnie we własnym lub cudzym budynku bądź też lokal służbowy.

Art. 13. 1. Podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju lokale i pomieszczenia w nieruchomościach, określonych w art. 5, zajęte zarówno na cele mieszkalne, jak i na cele użytkowe.

2. Za pomieszczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się również pomieszczenia otwarte, jak place składowe.

Art. 14. 1. Od podatku są wolne:

- 1) lokale, zajmowane przez państwowe władze, urzędy i zakłady oraz instytucje prawa publicznego,
- 2) lokale, zajmowane przez podmioty gospodarki społecznej, z wyjątkiem spółdzielni,
- 3) lokale, zajmowane przez osoby prawne mające na celu ogólną użyteczność lub cele naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, kultu religijnego, dobroczynne i opieki społecznej, jeżeli osoby te zachowały w roku poprzedzającym rok podatkowy warunki zwolnienia, określone w przepisach o podatku dochodowym,
- 4) pod warunkiem wzajemności — lokale, zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale, zajmowane przez osoby korzystające z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i pracowników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami polskimi,
- 5) lokale reprezentacyjne,
- 6) lokale nie zajęte.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku lokale określone w ust. 1 pkt 1)—3) lub części tych lokali, jeżeli są wynajęte lub oddane do bezpłatnego używania osobom trzecim bądź przydzielone im jako mieszkania służbowe lub pracownicze. Lokale określone w ust. 1 pkt 3) lub części tych lokali nie korzystają ze zwolnienia od podatku również w tym przypadku, jeżeli zajęte są przez przedsiębiorstwa wymienionych w tym przepisie osób prawnych.

Art. 15. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się każdy odrębny lokal lub pomieszczenie.

Art. 16. 1. Podstawę opodatkowania stanowi:

- 1) dla lokali mieszkalnych — należny czynsz (wartość czynszowa),
- 2) dla lokali użytkowych:
 - a) od których pobiera się wpłaty na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej na podstawie przepisów o najmie lokali — należna wpłata na ten cel,
 - b) w pozostałych przypadkach — należny czynsz (wartość czynszowa).

2. Upoważnia się Ministra Finansów do określenia okresu, za który należny czynsz (wartość czynszowa) lub wpłata na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej stanowi podstawę opodatkowania.

3. Jeżeli najemca opłaca tylko część czynszu, a pozostałą część opłaca za niego pracodawca lub inna osoba, za podstawę opodatkowania przyjmuje się łączną sumę czynszu należnego wynajmującemu.

4. Jeżeli najemca tytułem zwrotu kosztów odbudowy, remontu itp. uiszczył wynajmującemu z góry określoną kwotę, za czynsz (ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. b) uważa się także tę część z góry uiszczonej kwoty, jaka przypada stosunkowo na każdy rok tego okresu, w którym najemca w zamian za wyłożoną z góry kwotę zwolniony jest w całości lub w części od opłacania bieżącego czynszu.

5. Zasady i sposób ustalania wartości czynszowej (ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. b) określi rozporządzenie Ministra Finansów w sposób jednolity dla wszystkich podatników lub odmiennie dla poszczególnych ich grup na całym obszarze Państwa lub jego określonej części bądź w poszczególnych miastach i gminach.

Art. 17. Podatek wynosi:

- 1) dla lokali mieszkalnych:
 - a) od których czynsz z tytułu najmu pobiera się albo wartość czynszową ustala się na podstawie przepisów o najmie lokali w dotychczasowej wysokości — sprzed 1 września 1946 r. — 100%,
 - b) w pozostałych przypadkach — 10%,
 - 2) dla lokali użytkowych:
 - a) w przypadkach określonych w art. 16 ust. 1 pkt 2) lit. a) — 30%,
 - b) w pozostałych przypadkach — 15%
- podstawy opodatkowania.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy powstaje od początku następnego miesiąca:

- 1) po zajęciu lokalu,
- 2) po utracie przez lokal zwolnienia, określonego w art. 14.

2. Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym:

- 1) lokal opróżniono,
- 2) lokal uzyskał zwolnienie na podstawie art. 14.

3. Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, zarówno do lokalu podzielonego, jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy ust. 1 i 2.

R o z d z i a ł 3.

Podatek targowy.

Art. 19. 1. Podatkowi podlegają świadczenia, wykonywane osobiście i bez pomocy innych osób przez:

- 1) osoby trudniące się handlem na targach, w halach targowych itp. miejscach sprzedaży oraz na ulicach, placach i podwórzach bez posiadania w tym celu stałych miejsc sprzedaży,
- 2) osoby trudniące się handlem obnośnym i domokrężnym,
- 3) osoby trudniące się handlem, określone w pkt 1), rozwoźnie, tj. z wozów, wózków, łodzi, rowarów itp.

- 4) wędrownych portrecistów i fotografów,
- 5) osoby utrzymujące uliczne punkty ważenia osób.

2. Za stałe miejsce sprzedaży w rozumieniu ust. 1 pkt 1) uważa się jedno lub więcej zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, jak: stragany, budki, stoiska itp., jeżeli pozostają stałe na tym samym miejscu.

Art. 20. Od podatku są wolne:

- 1) świadczenia sprzedaży wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego, w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym, na targach, ulicach, placach itp. miejscach sprzedaży, nie łącznie sprzedawcy wytworów rolnych przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych sprzedających wytwory, otrzymywane z tytułu udziału w spółdzielni jak i wytwory z działki przyzagroodowej,
- 2) świadczenia, wykonywane przez podatników prowadzących księgi,
- 3) dostawa do mieszkań spożywców produktów spożywczych, wykonywana nie tylko osobiście i bez pomocy innych osób, lecz również i bez używania środków lokomocji (wózków, wozów, itp.),
- 4) uliczna sprzedaż gazet.

Art. 21. Podatek wynosi dziennie:

- 1) od osób wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 1) 3 zł,
- 2) od osób wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 2) 2 zł,
- 3) od osób wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 3):
 - a) przy handlu z wozu 6 zł,
 - b) w innych przypadkach 3,50 zł,
- 4) od osób wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 4) 4,50 zł,
- 5) od osób wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 5) 1,50 zł.

Art. 22. 1. Podatek targowy w wysokości, określonej w art. 21, pobiera się za każdy dzień, w którym wykonywane są świadczenia podlegające podatkowi.

2. Obowiązek podatkowy powstaje z dniem rozpoczęcia wykonywania świadczeń podlegających podatkowi.

3. Obowiązek podatkowy kończy się z dniem zaniechania wykonywania świadczeń podlegających podatkowi.

Art. 23. 1. Podatek płatny jest bez wezwania, codziennie u najbliższego organu finansowego lub do rąk upoważnionego pracownika tego organu za pokwitowaniem.

2. Podatnik może jednak wpłacać podatek z góry za tydzień, miesiąc lub kwartał. W takich przypadkach stawki podatku, określone w art. 21, obniża się:

- o 50% przy wpłaceniu podatku z góry za tydzień,
- o 100% przy wpłaceniu podatku z góry za miesiąc,
- o 200% przy wpłaceniu podatku z góry za kwartał.

Przy wpłaceniu podatku z góry za tydzień uważa się sześć kolejno następujących dni roboczych, za miesiąc — dwadzieścia pięć dni roboczych, za kwartał — siedemdziesiąt pięć dni roboczych.

3. Od zaległości w podatku nie pobiera się dodatku za zwłokę.

Art. 24. 1. Podatnicy podatku targowego są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku obrotowego i dochodowego oraz od obowiązku uzyskania karty rejestracyjnej.

2. Zwolnienie, określone w ust. 1, nie dotyczy jednak podatników podatku targowego, jeżeli chodzi o wykonywane przez nich inne świadczenia, aniżeli wymienione w art. 19 ust. 1, oraz o dochody z pozostałych posiadanych przez podatnika źródeł dochodów.

3. Podatnicy podatku targowego wykonujący świadczenia, określone w art. 19 ust. 1, mogą być pociągnięci do wpłacania podatku obrotowego i dochodowego zamiast podatku targowego na podstawie decyzji właściwego organu finansowego. W tym przypadku wpłacony uprzednio podatek targowy zalicza się na podatek obrotowy lub dochodowy.

DZIAŁ III.

Inne podatki terenowe.

R o z d z i a ł 1.

Podatek miejski.

Art. 25. Podatek miejski pobiera się w formie dodatku do podatku od lokali.

Art. 26. Obowiązek podatkowy ciąży na podatnikach podatku od lokali, położonych na obszarze działania tej rady narodowej, która podatek wprowadziła.

Art. 27. Podatek miejski nie może przekraczać w stosunku rocznym 100% kwoty podatku od lokali.

Art. 28. Przepisy o podatku od lokali w zakresie powstania i wygaśnięcia obowiązku podatkowego (art. 18) stosuje się odpowiednio.

R o z d z i a ł 2.

Podatek od zbytku mieszkaniowego.

Art. 29. 1. Podatek od zbytku mieszkaniowego może być pobierany od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób, zamieszkujących lokal, uważać należy za zbędne.

2. Podatek od zbytku mieszkaniowego od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie uważać należy za zbędne, nie może przekraczać rocznie 100% podatku od lokali, ustalonego za dany rok podatkowy dla całego lokalu, a od części mieszkal-

nych, które w stosunku do liczby osób uważać należy za zbędne — rocznie 1,50 zł od jednego metra kwadratowego tej części powierzchni użytkowej izb mieszkalnych (z wyjątkiem kuchni), która przekracza powierzchnię, przysługującą według norm miejscowych osobom, zamieszkałym w lokalu. Różnica powierzchni do pięciu metrów kwadratowych nie może jednak być podstawą do obciążenia lokalu podatkiem od zbytku mieszkaniowego; podatkiem tym nie mogą być również obciążone lokale, posiadające oprócz kuchni powyżej jedną izbę mieszkalną.

R o z d z i a ł 3.

Podatek od posiadania psów.

Art. 30. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych, posiadających psy.

2. Minister Finansów określi przypadki, w których posiadanie psa jest wolne od podatku.

Art. 31. 1. Podatek nie może przekraczać rocznie na obszarze miast o ilości mieszkańców ponad 100.000 i miast wojewódzkich:

1) od pierwszego psa	60 zł,
2) od drugiego psa	90 zł,
3) od każdego dalszego psa	120 zł.

2. Podatek nie może przekraczać rocznie na obszarze pozostałych miast oraz gmin:

1) od pierwszego psa	30 zł,
2) od drugiego psa	45 zł,
3) od każdego dalszego psa	60 zł.

3. Podatek pobiera się w połowie stawek, jeżeli osoba weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca roku podatkowego.

R o z d z i a ł 4.

Podatek od polowania i rybołówstwa.

Art. 32. Obowiązek podatkowy ciąży na dzierżawcach obwodów łowieckich lub obwodów rybackich albo na osobach, na które wystawiony jest osobisty dowód rybacki, z wyjątkiem rybaków morskich i zalewowych, posiadających karty rybackie i uprawiających rybołówstwo na terenach, podlegających administracji morskich urzędów rybackich.

Art. 33. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz dzierżawny, należny za dzierżawę obwodu łowieckiego lub obwodu rybackiego, przypadający za każdy rok dzierżawy.

Art. 34. 1. Podatek nie może przekraczać rocznie:

1) za dzierżawę obwodu łowieckiego lub obwodu rybackiego — 10% czynszu,	
2) za wydanie karty rybackiej	30 zł,
3) za wydanie karty wędkarskiej:	
a) rocznej	20 zł,
b) trzyletniej	45 zł.

2. Podatek za wydanie karty rybackiej i wędkarskiej rocznej pobiera się w połowie stawek, jeżeli nabycie jej nastąpiło po dniu 30 czerwca roku podatkowego.

DZIAŁ IV.

Opłaty administracyjne i targowe.

Art. 35. Terenowe rady narodowe mogą wprowadzać w drodze uchwały:

- 1) opłaty administracyjne za nie objęte przepisami o opłacie skarbowej czynności i poświadczenia urzędowe prezydentów tych rad,
- 2) opłaty targowe od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach; pobieranie opłat od artykułów żywności, dostarczonych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

DZIAŁ V.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 36. 1. Tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach unormowanych w niniejszej ustawie, a w szczególności:

- 1) art. 1—3 i 15—48 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) z późniejszymi zmianami,
- 2) art. 7—17 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) z późniejszymi zmianami,
- 3) art. 51 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 35, poz. 357 i z 1934 r. Nr 110, poz. 976),
- 4) przepisy o ulgach w podatkach od nieruchomości i od lokali, przewidziane w ustawie z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 270).

2. Przepisy, uchylone z mocy ust. 1 pkt 1)—3), stosuje się jednak do komunalnych podatków, opłat i specjalnych dopłat, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1950 r.

3. Rozporządzenia, wydane na podstawie przepisów, określonych w ust. 1, zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami, opartymi na niniejszej ustawie, o ile nie są z nią sprzeczne.

Art. 37. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Finansów.

Art. 38. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*